

ลูกา 7:11-17

พันธกิจของพระเมสสิยาห์ในพระวรสารนักบุญลูกา

การดำเนินชีวิตพันธกิจผ่านพระเมตตา

28 กันยายน 2025

บาทหลวงไบรอัน นอร์ธ

โบสถ์โรสฮิลล์; เคิร์กแลนด์, วอชิงตัน

สามสัปดาห์ที่ผ่านมา เราได้ศึกษาชุดข้อความในพระวรสารนักบุญลูกา

ซึ่งเราได้ศึกษาว่าพันธกิจของพระเยซูคืออะไร พระองค์ทรงดำเนินชีวิตตามพันธกิจนั้นอย่างไร

และพันธกิจนั้นมีความหมายต่อผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างไร

ทั้งหมดนี้หยั่งรากลึกในพระอัครลักษณะของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า

ซึ่งเราได้ศึกษาไปแล้วในสัปดาห์แรก และสองสัปดาห์ที่แล้ว

เราได้เห็นว่าพันธกิจของพระเยซูคือการประกาศและแม้กระทั่งเป็นตัวแทนของความสำเร็จ อิสราภาพ

การเยียวยารักษา และความโปรดปรานของพระเจ้า ณ ที่นี้และเดี๋ยวนี้ วันนี้ จากนั้น สัปดาห์ที่แล้ว

เราได้เห็นคำเชื้อเชิญของพระองค์ให้บางคนติดตามพระองค์และร่วมพันธกิจนี้กับพระองค์

เริ่มต้นด้วยสาวก 12 คน และคนอื่นๆ อีกมากมายนอกเหนือจากสาวก 12 คน และ 2,000 ปีต่อมา

ตอนนี้มีผู้คนทั่วโลกประมาณ 2.4 พันล้านคนที่ยึดมั่นในพระนามของพระเยซู

วันนี้เราเห็นพระเยซูเริ่มดำเนินชีวิตตามพันธกิจของพระองค์ อันที่จริง

คำเทศนาแต่ละบทในบทที่เหลือของชุดนี้จะแสดงให้เห็นวิธีที่พระเยซูดำเนินชีวิตตามพันธกิจของพระองค์แตกต่างกันไป หรือเราอาจมองว่าเป็นการดำเนินชีวิตตามพันธกิจในแง่มุมต่างๆ

ของพระองค์ก็ได้

ดังนั้น ผมคิดว่าถ้าคุณถามผู้คนว่าพระเยซูเป็นที่รู้จักมากที่สุดในเรื่องใด เช่น

คุณค่าของพระองค์ที่คนส่วนใหญ่ในโลกคิดถึงเมื่อนึกถึงพระเยซู คำตอบอันดับต้นๆ คงจะหนีไม่พ้น

“ความรัก” พระเยซูบอกเราให้รักพระเจ้าสุดหัวใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดกำลัง

และให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ครึ่งหลังของความรักนี้คือสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในโลกรู้

โดยส่วนแรกคือการรักพระเจ้า ซึ่งคนส่วนใหญ่ในโลกมองข้ามไป

ส่วนหนึ่งของการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองคือการมีเมตตา กรุณา และเมตตาต่อพวกเขา

และอื่นๆ (ต้องเป็นผู้บอกความจริงด้วย...แต่ต้องพูดด้วยความเมตตา) ในข้อพระคัมภีร์วันนี้

เราเห็นพระเยซูทรงทำเช่นนี้ เราอยู่ในข้อพระคัมภีร์ที่มักถูกมองข้าม

มีบันทึกไว้เฉพาะในพระวรสารของลูกาเท่านั้น เราอยู่ในลูกา 7:11-17 เราจะเริ่มด้วยข้อ 11 ก่อน

แล้วเราจะอ่านต่อในอีกสักครู่ นี่คือพระวาทะของพระเจ้าสำหรับคุณและฉันในวันนี้...

ลูกาเชื่อมโยงเหตุการณ์ในข้อเหล่านี้กับข้อก่อนหน้านี้ เมื่อท่านเขียนว่า “ต่อมาอีกไม่นาน...”

ดังนั้น เราอาจสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้? ไม่ว่าคุณจะสงสัยหรือไม่ ผมจะบอกคุณ

เพราะผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเข้าใจข้อความในวันนี้ ก่อนหน้านั้น

พระเยซูประทับอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุมริมฝั่งทางตอนเหนือของแคว้นกาลิลี ที่นั่น

พระองค์ทรงรักษาคนรับใช้ของนายร้อย นายร้อยคือนายทหารในกองทัพโรมัน

ผู้ซึ่งดูแลทหารประมาณ 100 นาย คำว่า “ศตวรรษ” ในที่นี้มีรากศัพท์เดียวกันกับคำว่า “นายร้อย”

ดังนั้น นี่คือนักพลที่มีอำนาจเหนือผู้คน ซึ่งได้สื่อสารไปถึงพระเยซูใน 7:8

และในฐานะทหาร เขาน่าจะมีฐานะค่อนข้างดี...อาจจะไม่ได้ "รวย" แต่ก็ไม่ได้จนเช่นกัน เพราะเขาทำงานให้กับรัฐบาลที่ยึดครองอยู่ จำไว้ว่าอิสราเอลอยู่ภายใต้การปกครองของโรมันในเวลานี้ ดังนั้น เขาจึงอยู่เคียงข้าง "คนเลว" ในมุมมองของชาวยิว แต่เราเห็นในข้อแรกๆ ของบทที่ 7 ว่าเขายังเป็นพลังบวกในชุมชนด้วย ช่วยสร้างธรรมศาลาของพวกเขา และยังรักอิสราเอลด้วย อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ได้จากเรื่องนี้คือ เขาเป็นคนที่มีความเชื่อและอำนาจในชุมชน และได้รับความเคารพจากผู้นำชาวยิวในเมืองคาเปอร์นาอุม

และพระเยซูทรงรักษาคนรับใช้ของนายร้อยผู้นี้ โปรดจำไว้ในขณะที่เราอ่านต่อไป ดังนั้น "ไม่นานหลังจากนั้น" พระเยซูเสด็จไปยังเมืองนาอิน พร้อมกับเหล่าสาวกและฝูงชนจำนวนมาก เมืองนาอินเป็นเมืองที่อยู่ห่างจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปทางตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 25 ไมล์ ซึ่งเป็นระยะทางที่พวกเขาสามารถเดินเท้าไปได้ภายในหนึ่งหรือสองวัน เมืองนาอินยังคงดำรงอยู่จนถึงทุกวันนี้ เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น เยรูซาเล็มอยู่ห่างออกไปทางใต้ประมาณ 60 ไมล์ ส่วนทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอยู่ห่างออกไปทางตะวันตกประมาณ 30 หรือ 35 ไมล์ ดังนั้น นี่คือการเดินทางของพระเยซูในข้อพระคัมภีร์วันนี้ เรามาอ่านต่อกัน (ลูกา 7:12-13)

ดังนั้น ขณะที่พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองนาอินพร้อมกับฝูงชนจำนวนมาก ฝูงชนจำนวนมากอีกกลุ่มหนึ่งกำลังเดินออกจากเมืองมาในขบวนแห่ศพ ความพยายามทางโบราณคดีสมัยใหม่ได้เปิดเผยสุสานโบราณที่อยู่นอกเมืองนาอิน ซึ่งแทบจะแน่นอนว่าเป็นที่ที่พวกเขากำลังจะมุ่งหน้าไป มารดาคนหนึ่งซึ่งเป็นหญิงม่ายได้สูญเสียลูกชายคนเดียวของเธอไป และเราเห็นได้ว่าพระเยซูทรงสงสารเธอ “พระองค์ทรงห่วงใยเธอ” คือคำที่ลูกากล่าวไว้ และพระองค์ตรัสกับเธอว่า “อย่าร้องไห้”

ผมไม่รู้ว่าคุณเคยบอกใครหรือถูกบอกให้หยุดร้องไห้หรือไม่...แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่น่าประสบความสำเร็จ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในทันทีแน่นอนว่าในที่สุดน้ำตาก็หยุดไหล มันคงแปลกถ้าเมื่อเราเริ่มร้องไห้เกี่ยวกับบางสิ่งที่เราไม่สามารถหยุดได้แน่นอนว่าในที่สุดเธอก็ทำ แต่ถึงอย่างนั้น คำพูดของพระเยซูในตอนแรกอาจดูเย็นชาหรือดูไม่รู้เรื่อง แต่เราต้องไม่มองข้ามสิ่งที่ลูกาบอกเราเกี่ยวกับพระเยซูก่อนหน้านี้ ว่าพระองค์ทรงเห็นใจเธอ คำพูดของพระองค์ถูกหล่อหลอมด้วยความเมตตาที่กรุณานั่น

บางครั้งเมื่อฉันบอกให้ลูกๆ หยุดร้องไห้ ฉันไม่ได้ทำด้วยความเอาใจใส่หรือความเมตตาที่กรุณามากนัก ขอสารภาพอย่างเต็มปากเลยว่า ฉันพูดไปเหมือนเป็นคำสั่งมากกว่า เพราะฉันคิดว่าน้ำตาของพวกเขาไม่จำเป็นและเกินจริงไป เมื่อสองวันก่อน ในวันเกิดครบรอบ 22 ปีของเฮลีย์ ลูกชายวัย 7 ขวบของเราร้องไห้เมื่อถึงเวลาฉันเปิดของขวัญเพราะเขายังไม่ได้ชื่อของขวัญวันเกิดให้เธอ ทุกคนอยู่ในห้องนั่งเล่นเพื่อให้เธอเปิดของขวัญ ส่วนเจดีอยู่ในห้องนอนของเราร้องไห้ ฉันเดินเข้าไปถามเขาว่ามีปัญหาอะไร "ฉันไม่ได้ชื่อของขวัญให้เฮลีย์!" จากนั้นฉันก็ได้ยินตัวเองพูดกับเขาว่า "เจดี หยุดร้องไห้ได้แล้ว ไม่มีใครคาดคิดว่าเด็กอายุ 7 ขวบจะชื่อของขวัญวันเกิดให้น้องหรือ เธอไม่ต้องร้องไห้เรื่องนี้หรอก พี่น้องคนอื่นๆ ของเธอไม่ได้ชื่อของขวัญให้เธอหรือ พ่อกับแม่ได้ของขวัญทั้งหมดแล้ว และของขวัญเหล่านั้นก็มาจากพวกเราทุกคน ไม่เป็นไร หยุดร้องไห้ได้แล้ว"

คำพูดของฉันไม่ได้ช่วยอะไรเลย ในที่สุด ฉันกับเขาก็ได้ห่อปฏิทินฤดูกาลเบสบอลของทีม Seattle Mariner แบบแม่เหล็กที่ติดอยู่บนตู้เย็นมา 6 เดือนแล้ว และถึงแม้เราจะห่อเสร็จแล้ว เขาก็ยังใส่ธนบัตรใบละ 1 ดอลลาร์ของตัวเองลงไปเป็นส่วนหนึ่งของของขวัญด้วย แต่การบอกเขาว่าอย่าร้องไห้เลยไม่ได้ช่วยอะไรเลย และคำแนะนำของฉันสำหรับพ่อแม่ของลูกเล็กๆ ก็คือ อย่าทำแบบนั้น โชคดีที่ฉันไม่ใช่วิธีการของพระเยซู พระองค์ไม่ได้ทรงบัญชาเธอ แต่พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจเธอ ดังนั้น จงเลียนแบบพระเยซู ไม่ใช่ศิษยาภิบาลของคุณ เรามาต่อกันที่ข้อ 14 จบ...

ผมอยากจะพูดถึงคำเฉพาะเจาะจงที่ลูกาใช้บรรยายถึงผู้ตาย ในข้อ 12 และ 15 ท่านใช้คำว่า "nekros" ซึ่งหมายถึง "คนตาย" หรือ "ศพ" เราใช้คำนี้ในภาษาอังกฤษเช่นกัน เช่นในคำว่า necrology หรือ necropsy หรือ necrosis ดังนั้น "มีคนตาย (nekros) กำลังถูกหามออกไป..." จากนั้นในข้อ 15 ลูกากลับมาใช้คำนี้อีกครั้งเมื่อเขาบอกเราว่า "คนตาย (nekros) ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด..."

แต่ระหว่างนั้น พระเยซูทรงใช้คำว่า "ชายหนุ่ม" ซึ่งคือ "neaniskos" ในข้อ 14 ซึ่งมีความหมายตรงกับที่แปลไว้ว่า "ชายหนุ่ม" ยังมีคำอื่นๆ สำหรับทารกหรือเด็ก ซึ่งลูกาใช้ในพระวรสารของท่าน และมีคำอื่นๆ สำหรับ "ชายชรา" ซึ่งลูกาก็ใช้เช่นกัน ดังนั้น ด้วยคำที่พระเยซูใช้ เราสามารถอนุมานได้ (ไม่ใช่แค่จากลูกาหรือพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือ แต่จากงานเขียนภาษากรีกทุกชนิดในสมัยนั้นด้วย) ว่าชายคนนี้เป็นชายหนุ่ม – น่าจะเป็นวัยรุ่นถึงปลายวัยสิบตามการใช้คำในวงกว้าง ไม่ใช่ทารกในช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์ที่เชื่อกันว่าอัตราการเสียชีวิตของทารกอยู่ที่ประมาณ 25-30% และอัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุ 10 ปีลงไปอยู่ที่ประมาณ 40-50% ทุกคนประสบกับการเสียชีวิตเหล่านี้ในครอบครัวและชุมชนของตน มันเป็นเรื่องปกติ นี่คือเหตุผลว่าทำไมอายุขัยจึงสั้นมากในยุคนั้น หากคุณผ่านช่วงวัยรุ่น คุณมีโอกาสมุ่งที่จะอายุ 50 หรือ 60 ปี ซึ่งเมื่อถึงจุดนั้น คุณจะถือว่าเป็นคนแก่ ในวัย 52 ปี ผมรู้สึกขุ่นเคืองใจกับคำเทศนาของตัวเอง แต่นั่นก็เป็นความจริงของพวกเขา

ดังนั้น ในบางแง่มุม

การเสียชีวิตของชายหนุ่มคนนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิงคนนี้ ลูกชายของเธอผ่านพ้นช่วงชีวิตที่เปราะบางที่สุดมาแล้ว และถ้าเขาอายุประมาณ 20 ปี ก็มีเหตุผลมากมายที่จะเชื่อว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 30 หรือ 40 ปี หรืออาจจะมากกว่านั้น และเนื่องจากเธอเป็นม่าย ลูกชายของเธอจึงน่าจะเป็นคนสำคัญที่สุดที่จะดูแลเธอ นอกจากการสูญเสียความสัมพันธ์ (ซึ่งแน่นอนว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด) เธอยังสูญเสียปัจจัยอื่นๆ ไปด้วย ทั้งหมดนี้ถูกพรากไปพร้อมกับความตายที่ไม่คาดคิดนี้

แต่พระเยซูทรงทำให้เขากลับคืนชีพ

ลูกาเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่มกับมารดาของเขาในข้อ 15 ว่าพระเยซูทรง "คืนเขา" ให้กับเธอ ดังนั้น

เราจึงเห็นได้ว่าพระทัยที่พระเยซูทรงมีต่อเธอไม่ได้สิ้นสุดเพียงความเมตตาที่แสดงออกด้วยคำพูด สันติ การกอด หรือการแสดงออกถึงความเมตตาอื่นๆ ที่เราอาจมีต่อผู้อื่น แต่ความเมตตาของพระองค์ได้ก้าวไปอีกขั้นเพื่อแสดงความเมตตาต่อเธอ

และผลที่ตามมาก็คือ ผู้คนต่างเปี่ยมล้นด้วยความเกรงขามและสรรเสริญพระเจ้า คำว่า “เกรงขาม” คือคำว่า “โฟบอส” ซึ่งมาจากคำว่า “โฟเบีย” – อะแรคโนโฟเบีย, คลอสโตรโฟเบีย, และมาริเนอร์โฟเบีย...ซึ่งไม่ใช่ความกลัวของทิมมาริเนอร์สโดยทิมคู่แข่ง แต่เป็นความกลัวที่พวกเราแฟนฯ มาริเนอร์สทุกคนมีว่ามาริเนอร์สจะทำให้เราผิดหวังเสมอ ถึงอย่างนั้น ปีนี้ก็ยังคงอยู่ดี โฟบอสในพระคัมภีร์มักจะสื่อถึง “ความกลัวอันศักดิ์สิทธิ์” หรือ “ความเกรงขาม” อย่างที่เราเห็นกันในที่นี้

และนั่นคือปฏิกิริยาของฝูงชน พวกเขาไม่ได้ “กลัว” ; พวกเขาารู้สึกทึ่งกับสิ่งที่เพิ่งได้เห็น และเริ่มพูดกันว่า “ผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏท่ามกลางพวกเราแล้ว” และ “พระเจ้าเสด็จมาเพื่อช่วยเหลือประชากรของพระองค์” และอื่นๆ อีกมากมาย โดยข่าวสารนี้เริ่มแพร่กระจายไปในโซเซียลมีเดียยุคแรก กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนได้เผยแพร่วาทะเกี่ยวกับพระเยซูต่อหน้าผู้คน whom พวกเขาได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยในชีวิตจริง ขณะที่พวกเขากล่าวเช่นนั้น พวกเขาจะนึกถึงปาฏิหาริย์ในพันธสัญญาเดิมสองสามเรื่องที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้เผยพระวจนะเอลีชาและเอลียาห์ต่างก็ถูกพระเจ้าทรงใช้ให้นาบุตรที่ตายไปแล้วกลับคืนสู่ชีวิต

ดังนั้น ผมคิดว่ามีสามสิ่งที่ได้เรียนรู้จากเรื่องนี้ (สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนที่ผมไม่ได้พูดถึงคือความเป็นเจ้านายของพระเยซูเหนือชีวิตและความตาย เราเห็นสิ่งนี้ตลอดการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เอง) ประการแรก เมื่อคุณย้อนกลับไปได้ 10 ข้อแรกและเปรียบเทียบกับข้อ 11-17 เราจะเห็นว่าพระเยซูทรงปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้คนโดยไม่คำนึงถึงสถานะในชีวิตของพวกเขา ไทยไม่มีอุปสรรคทางสังคมหรือโครงสร้างของมนุษย์ใดที่จะขัดขวางพระเยซูไม่ให้ทรงรับใช้ผู้คน เราเห็นสิ่งนี้ตลอดพันธกิจของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีตำแหน่งหน้าที่และอำนาจ คนที่แทบไม่มีสถานะใดๆ เลย โสเภณี คนโรคเรื้อน คนที่ถูกกีดกัน คนหนุ่มสาว คนชรา...พระเยซูจะทรงมีปฏิสัมพันธ์กับทุกคน รู้จักพวกเขา ตอบสนองความต้องการของพวกเขา สอนพวกเขา รักพวกเขา ส่งผลกระทบเพื่อให้พวกเขาเห็นความจริงในชีวิตของพวกเขา...คือ พระเยซูทรงทำสิ่งเหล่านี้กับผู้คนทุกประเภท และเราถูกเรียกให้ทำเช่นเดียวกัน ไม่ว่าใครบางคนจะแตกต่างจากเรามากเพียงใด หรือแม้แต่ทำให้เราขุ่นเคือง พระเจ้าทรงเรียกให้เราปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเคารพและให้เกียรติ

ประการที่สอง พระเยซูไม่เพียงแต่มีความเมตตาหรือความเห็นอกเห็นใจต่อผู้คนเท่านั้น แต่พระองค์ยังมีพระเมตตา ในพระคัมภีร์ ความเห็นอกเห็นใจและความเห็นอกเห็นใจมีความแตกต่างกันเล็กน้อย แต่แน่นอนว่าทั้งสองอย่างนี้มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด ความเห็นอกเห็นใจคืออารมณ์ของความสงสารหรือความรักที่มีต่อใครบางคนที่ถูกปลุกเร้าด้วยความทุกข์ทรมานของบุคคลนั้น ความเห็นอกเห็นใจคือการรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานของผู้อื่น ดังนั้นจึงเป็นการมีส่วนร่วมทางอารมณ์กับพวกเขามากขึ้นอีกเล็กน้อย (ความเห็นอกเห็นใจยิ่งไปกว่านั้นคือการรู้สึกเช่นเดียวกับคนที่เจ็บปวด... รู้สึกอย่างลึกซึ้งซึ่งจนรู้สึกเหมือนว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นกับคุณและทำให้คุณไม่มีที่พึ่งที่จะช่วยเหลือ) พระคัมภีร์ใช้ทั้งคำว่า “ความเห็นอกเห็นใจ” และ “ความสงสาร” ในภาษากรีก แต่ความเมตตาเริ่มต้นขึ้น ณ จุดนั้นและส่งผลบางอย่างต่อสถานการณ์นั้น ความเมตตาคือความเห็นอกเห็นใจและความเห็นอกเห็นใจที่นำมาปฏิบัติจริง

ดังนั้น หากคุณรู้จักใครสักคนที่ต้องทนทุกข์กับการสูญเสียบางอย่าง เช่น การเสียชีวิตของคนที่คุณรัก การสูญเสียงานหรือบ้าน ความเมตตาจะช่วยบรรเทาสถานการณ์นั้นได้ เราอาจไม่สามารถปลุกใครให้ฟื้นจากความตายได้ แต่เราสามารถอธิษฐานร่วมกับผู้ที่กำลังโศกเศร้า หรือพบปะกับพวกเขาเพื่อดื่มกาแฟหรือรับประทานอาหารร่วมกัน และเป็นเพียงผู้รับฟัง... หรือส่งต่อตำแหน่งงาน หรือช่วยเหลือพวกเขาในการสร้างเครือข่าย หรือให้ที่พักชั่วคราว หรืออะไรก็ได้ที่อาจบรรเทาความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานของพวกเขาไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร และให้พวกเขารู้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่คนเดียว

และประการที่สาม เมื่อการรับใช้เกิดขึ้นและพระเมตตาแผ่ขยายออกไป พระเจ้าก็ทรงได้รับคำสรรเสริญและพระสิริรุ่งโรจน์ เราเห็นสิ่งนี้ในการตอบสนองของผู้คน แม้ว่าคำกล่าวอ้างของพวกเขาที่ว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะนั้นอาจยังไม่ตรงกับอัตลักษณ์ที่ลึกซึ้งของพระองค์นัก แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว พวกเขาน่าจะเชื่อมโยงปาฏิหาริย์ที่เพิ่งได้เห็นกับเอลียาห์หรือเอลีชา ผู้เผยพระวจนะจากหลายร้อยปีก่อน แต่การประกาศสรรเสริญและถวายพระเกียรติแด่พระเจ้านี้ เป็นการตอบสนองที่ผู้คนมีต่อพระเยซูตลอดพระกิตติคุณ นี่คือเหตุผลที่คุณและข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่ต้น พระคัมภีร์บอกเราว่าสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อพระสิริของพระเจ้า ตั้งแต่ดวงดาวนับล้านบนท้องฟ้า ไปจนถึงภูเขา มหาสมุทร ไปจนถึงคุณและข้าพเจ้า และจุลชีววิทยาของสรรพสิ่ง ทั้งหมดนี้เพื่อพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า

และ: เมื่อเราติดตามพระเยซูในพันธกิจนี้ และดำเนินชีวิตอย่างที่พระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติผู้คน อวยพรพวกเขาและเมตตาพวกเขา เราก็นำพระสิริรุ่งโรจน์มาสู่พระเจ้า ผู้คนรอบข้างเราจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ อาจไม่เกิดขึ้นในขณะนั้นเหมือนที่เกิดขึ้นกับพระเยซู หากผู้คนรอบตัวเรายังไม่ได้เป็นผู้เชื่อ แต่เราสามารถถวายพระเกียรติแด่พระองค์ได้เมื่อเราเห็นพระเมตตาที่แผ่ออกไป และคนอื่นๆ ที่เป็นผู้เชื่อก็จะถวายพระเกียรติแด่พระองค์เช่นกันเมื่อเราถวายพระเมตตา และเราหวัง อธิษฐาน และเชื่อว่าผู้ที่ไม่เชื่อจะมาถึงจุดแห่งความเชื่อในพระเยซูเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเช่นกัน เพราะพระเมตตาที่เรามอบให้

พระเยซูเสด็จมาเพื่อประกาศการปลดปล่อยผู้ถูกจองจำ ประกาศให้คนตาบอดมองเห็น และอื่นๆ อย่างไม่รู้ที่ตาม การประกาศของพระองค์ไม่ได้เป็นเพียงคำพูด ไม่ใช่แค่การที่พระองค์ “ทรงพระทัย” ต่อผู้คนอย่างที่พระองค์ทรงทำกับผู้หญิงคนนี้ พระองค์ทรงกระทำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์ทรงเมตตาพวกเขา ความเมตตาเป็นส่วนสำคัญยิ่งในพันธกิจของพระเยซู ตลอดไปจนถึงการถูกตรึงกางเขน และความเมตตายังเป็นหัวใจสำคัญในชีวิตของเราเช่นกัน เมื่อเราติดตามพระเยซู เพราะพันธกิจของพระองค์คือพันธกิจของเรา ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา มัคทายกของเราที่โรสฮิลล์ได้มอบความเมตตาในรูปแบบของการสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้คนมากมายในชุมชนของเราที่ต้องการความช่วยเหลือในการหาเลี้ยงชีพ แต่ไม่ใช่แค่มัคทายกของเราเท่านั้น ความเมตตาไม่ได้เป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของโครงสร้างพันธกิจในคริสตจักรเท่านั้น แต่เป็นการทรงเรียกของเราแต่ละคน เราแต่ละคนถูกเรียกให้แสดงความเมตตาต่อผู้อื่น เพราะนั่นเป็นวิธีหนึ่งที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตในพันธกิจของพระองค์

ดังนั้น ให้เรามอบความเมตตาแก่ผู้คน เพราะพระเจ้าทรงแสดงความเมตตาต่อเราก่อน
ใครในแวดวงของคุณที่ต้องการให้ความเมตตาปฏิบัติจริง? บางทีคุณอาจเป็นคำตอบ
หรือส่วนหนึ่งของคำตอบสำหรับคำอธิษฐานของพวกเขา คำประกาศของพระเยซูเรื่อง
“อิสรภาพแก่ผู้ถูกจองจำ” เป็นจริงในชีวิตของเราผ่านทางพระชนม์ชีพ การสิ้นพระชนม์
และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

เราเป็นอิสระจากบาปและเป็นอิสระจากการถูกพรากจากพระเจ้าชั่วนี้รันดร์เพราะความเมตตาของพระ
องค์ หากคุณวางใจในพระเยซู คุณก็ได้รับความเมตตาของพระองค์แล้ว ฉะนั้น
ให้เราแสดงความเมตตาแบบเดียวกับพระคริสต์ต่อผู้อื่น
ขณะที่เราดำเนินชีวิตตามพันธกิจที่พระเยซูทรงตั้งไว้สำหรับพระองค์เองและสำหรับเราผู้เป็นสาวกข
องค์พระองค์ อธิษฐานกันเถอะ...อาเมน